

ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διδασκαλίες

■ Προσοχή στα βιβλία και λοιπά έντυπα, τὰ ὁποῖα ἔχουμε στὸ σπίτι μας

Θαυμαστὸ Ὅραμα τοῦ Ἀββᾶ Κυριακοῦ γιὰ τοὺς δύο Λόγους τοῦ Νεστορίου*

«Ἐχεις τὸν ἐχθρό μου στὸ κελλί σου...

Καὶ πῶς θέλεις νὰ μπῶ μέσα;...»

Παρεβάλομέν ποτε τῷ Ἀββᾶ Κυριακῷ, Πρεσβυτέρῳ τῆς Λαύρας τοῦ Καλαμῶνος, τῆς ἐν τῷ ἁγίῳ Ἰορδάνῃ.

Καὶ διηγήσατο ἡμῖν λέγων,

ὅτι ἐν μιᾷ θεωρήσαί με κατὰ τοὺς ὕπνους γυναικὰ τινα σεμνοπρεπῆ, καὶ πορφυροφόρον, καὶ μετὰ ταύτης ἄνδρας δύο ἱεροπρεπεῖς καὶ τιμίους ἐστῶτας ἔξω τῆς κέλλης μου.

Ἐγὼ δὲ ὑπέλαβον τὴν μὲν γυναικὰ τὴν Δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον εἶναι, τοὺς δὲ σὺν Αὐτῇ δύο ἄνδρας τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, καὶ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν.

Ἐξελθὼν οὖν τῆς κέλλης μου, παρεκάλουν αὐτοὺς εἰσελθεῖν, καὶ ποιῆσαι εὐχὴν εἰς τὸν κελλίον μου· Αὕτη δὲ οὐκ ἐπένευσεν.

Ἐπισκεφθήκαμε κάποτε τὸν Ἀββᾶ Κυριακό, τὸν Πρεσβύτερο τῆς Λαύρας τοῦ Καλαμῶνα, ἡ ὁποία βρίσκεται κοντὰ στὸν ἅγιον Ἰορδάνῃ.

Καὶ μᾶς διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

«Μία νύκτα εἶδα στὸν ὕπνῳ μου μία Γυναίκα μὲ σεμνὴ ἐμφάνιση καὶ πορφυροντυμένη καὶ μαζί Της δυὸ ἄνδρες ἱεροπρεπεῖς καὶ ἀξιοσέβαστους νὰ στέκουν ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί μου.

Ἐγὼ κατάλαβα, ὅτι ἡ μὲν Γυναίκα ἦταν ἡ Δέσποινά μας Θεοτόκος, οἱ δὲ δυὸ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μαζί Της, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής.

Βγῆκα λοιπὸν ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί καὶ τοὺς παρακαλοῦσα νὰ μποῦν μέσα καὶ νὰ κάνουν μιὰ εὐχὴ στὸ κελλί μου. Αὕτη ὅμως δὲν συγκάτανευσε.

Ἔμεινα οὖν ἐπὶ πολὺ δεόμενος Αὐτῆς, καὶ λέγων·

Μὴ ἀποστραφείην ταπεινωμένος καὶ κατησχυμμένος, καὶ ἄλλα πολλά.

Ὡς δὲ εἶδέν με τὴν αἴτησιν ἐπιτείνοντα, αὐστηρῶς ἀπεκρίθη μοι λέγουσα·

Ἔχεις εἰς τὴν κέλλαν σου τὸν ἐχθρόν μου, καὶ πῶς θέλεις ἵνα εἰσέλθω;

Καὶ τοῦτο εἰποῦσα, ἀπῆλθεν.

Ἐγὼ δὲ διωπνισθείς, ἠρξάμην θλίβεσθαι, καὶ ἐνενόουν μήτε ἄρα κατὰ διάνοιαν ἡμαρτον εἰς Αὐτήν· οὐδὲ γὰρ ὁ ἕτερός τις ἦν ἐν τῷ κελλίῳ, εἰ μὴ ἐγὼ μόνος.

Ἐπὶ πολὺ οὖν ἐμαυτὸν ἐκσείσας, οὐχ εὖρον ἐμαυτὸν πλημμελήσαντα εἰς Αὐτήν.

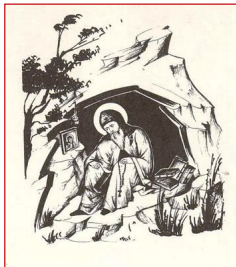
Ὡς δὲ εἶδον ἐμαυτὸν τῇ λύπῃ καταποντούμενον, ἀνέστην, καὶ ἔλαβον βιβλίον ἐπὶ τῷ ἀναγνώσει, ὅπως διὰ τοῦ ἀναγνωσματος, τὴν λύπην ἀπορρόιψωμαι.

Βιβλίον δὲ ἤμην χρησάμενος τοῦ μακαρίου Ἡσυχίου τοῦ Πρεσβυτέρου Ἱεροσολύμων· καὶ ἀναπτύξας τὴν βίβλον, εὕρισκω δύο Λόγους Νεστορίου τοῦ δυσσεβοῦς πρὸς τῷ τέλει αὐτῆς γεγραμμένους· καὶ εὐθὺς ἔργων τοῦτον εἶναι τὸν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν τῆς Ἁγίας Θεοτόκου τὸν ἐχθρόν.

Τότε ἀναστάς, ἀπῆλθον, καὶ τὴν βίβλον ἀπέδωκα τῷ δεδωκότι μοι αὐτήν.

Καὶ εἶπον αὐτῷ·

Λάβε σου τὴν βίβλον,

Συνέχισα γιὰ πολλὴ ὥρα νὰ Τὴν παρακαλῶ καὶ νὰ λέω:

“Ἄς μὴ φύγω ταπεινωμένος καὶ ντροπιασμένος” καὶ ἄλλα πολλά.

Καθὼς μὲ εἶδε νὰ ἐντείνω τὸ αἴτημα, μοῦ ἀποκρίθηκε αὐστηρὰ καὶ μοῦ εἶπε:

“Ἔχεις τὸν ἐχθρό Μου στὸ κελλί σου καὶ πῶς θέλεις νὰ μπῶ μέσα;”.

Καὶ ὅταν εἶπε αὐτό, ἔφυγε.

Ἐγὼ, μόλις ξύπνησα, ἄρχισα νὰ στενοχωριέμαι καὶ σκεφτόμουν μήπως ἄραγε ἀμάρτησα μὲ κάποια σκέψη ἀπέναντί Της· οὔτε καὶ ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος στὸ κελλί, παρὰ ἐγὼ μόνος.

Ἄφου ξετίναξα τὸν ἑαυτό μου γιὰ πολλὴ ὥρα, δὲν βρῆκα νὰ ἔφταιξα σὲ τίποτε ἀπέναντί Της.

Μόλις λοιπὸν εἶδα, ὅτι καταποντιζόμουν ἀπὸ τὴν λύπη, σηκώθηκα καὶ πῆρα βιβλίον νὰ διαβάσω, γιὰ νὰ διώξω τὴν λύπη μὲ τὴν ἀνάγνωση.

Χρησιμοποίησα δὲ ἓνα βιβλίον τοῦ μακαρίου Ἡσυχίου, τοῦ Πρεσβυτέρου τῶν Ἱεροσολύμων. **Καὶ** καθὼς τὸ ξεφύλλιζα, βρίσκω δυὸ Λόγους τοῦ Νεστορίου τοῦ δυσσεβῆ γραμμένους πρὸς τὸ τέλος. **Καὶ εὐθὺς κατάλαβα,** ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἐχθρὸς τῆς Δέσποινας μας, τῆς Ἁγίας Θεοτόκου.

Τότε σηκώθηκα καὶ πῆγα καὶ ἔδωσα τὸ βιβλίον σ’ αὐτὸν ποῦ μοῦ τὸ εἶχε δώσει.

Καὶ τοῦ εἶπα:

“Πάρε τὸ βιβλίον σου,

ἀδελφέ· οὐ γὰρ τοσαύτην ἔσχον ὠφέλειαν ἐξ αὐτῆς, ὅσην μοι τὴν ζημίαν προεξένησαν.

Κακείνου δὲ τὴν ζημίαν ἀνακρίνοντος, τὰ συμβάντα διηγήσάμην· καὶ τοῦ ζήλου πλησθεὶς εὐθέως τῆς βίβλου τοὺς δύο Λόγους Νεστορίου ἀπέκοψεν, καὶ πυρὶ παρέδωκεν, εἰπὼν ὅτι·

Οὐ μὴ μείνη εἰς τὸ κελλίον μου ὁ τῆς Δεσποίνης ἡμῶν τῆς Ἁγίας Θεοτόκου καὶ Ἄειπαρθένου Μαρίας ἐχθρός.

ἀδελφέ, γιατί δὲν βρήκα τόση ὠφέλεια σ' αὐτό, ὅση ζημία μοῦ προεξένησε”.

Καὶ ὅταν ἐκεῖνος μὲ ρώτησε γιὰ τὴν ζημία, τοῦ διηγήθηκα τὰ συμβάντα. **Τ**ότε ἐκεῖνος γεμάτος ζήλο, ἔκοψε ἀμέσως τοὺς δύο λόγους τοῦ Νεστορίου ἀπὸ τὸ βιβλίο καὶ τοὺς πέταξε στὴν φωτιὰ λέγοντας:

“Δὲν θὰ μείνει στὸ κελλί μου ὁ ἐχθρὸς τῆς Δέσποινας μας Θεοτόκου καὶ Ἄειπαρθένου Μαρίας”.

(*) PG 87Γ, 2900-1. Ἰωάννου Μόσχου, Λειμωνάριον, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὄρος 1983, σελ. 56-57. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.